

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.539/2023/20.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2024. április 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2023. február 7. napján kihirdetett 5.B.755/2021/83. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja Terhelt1 I. rendű vádlott által 2022. április 13. napjától 2022. július 6. napjáig, valamint 2022. november 16. napjától 2023. szeptember 29. napjáig,

Terhelt2 II. rendű vádlott által 2021. január 8. napjától 2023. szeptember 29. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt egyezően akként, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 453.882,- (négy százötvenháromezer-nyolcszáznyolcvankettő) forint, Terhelt2 II. rendű vádlottat 459.982,- (négy százötvenkilencezer-kilencszáznyolcvankettő) forint megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott 2020. december 10. napjától volt előzetes fogvatartásban.

A vádlottak 2023. szeptember 29. napjáig voltak bűnügyi felügyeletben.

A bíróság tájékoztatja sértett1 vagyoni érdekeltet és Terhelt1 I. rendű vádlottat, hogy amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a részére kiadni rendelt bűnjeleket nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

Kötelezi Terhelt1 I. rendű vádlottat 35.000,- (harmincötezer) forint, Terhelt2 II. rendű vádlottat 28.273,- (huszonnyolcezer-kettőszázhetvenhárom) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] állapította meg.

[2] Ezért Terhelt1 I. rendű vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra,

[3] Terhelt2 II. rendű vádlottat 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[4] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindkét vádlott vonatkozásában börtönben állapította meg azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésből az I. és II. rendű vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[5] A kiszabott szabadságvesztésbe Terhelt1 I. rendű vádlott által 2020. december 10. napjától 2021. szeptember 9. napjáig, 2021. szeptember 23. napjától 2022. április 12. napjáig, valamint a 2022. július 7. napjától 2022. november 15. napjáig, Terhelt2 II. rendű vádlott által 2020. december 10. napjától 2021. január 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

[6] Rendelkezett a bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 410.682,- forint, Terhelt2 II. rendű vádlottat 416.782,- forint, I. és II. rendű vádlottat egyetemlegesen 241.829,- forint megfizetésére kötelezte, míg 1.298.686,- forint bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

[7] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

[8] Fellebbezett az ügyészség Terhelt1 I. és Terhelt2 II. rendű vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának lényeges felemelése,

[9] Terhelt1 I. rendű vádlott védője elsődlegesen téves jogi minősítés miatt, annak megváltoztatása iránt, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében, valamint jogi és ténybeli okból az ítélet rendelkező része és indokolása ellen,

[10] Terhelt2 II. rendű vádlott védője elsődlegesen téves jogi minősítés miatt, másodlagosan a büntetés enyhítése, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében.

[11] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.309/2021/45. szám alatt az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet és az azt megelőző eljárás teljeskörű felülbírálatát azzal, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett. Ugyanakkor utalt az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére is.

[12] A tényállás kiegészítése, az indokolás helyesbítése mellett indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, Terhelt1 I. és Terhelt2 II. rendű vádlottak szabadságvesztés büntetésének és közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát súlyosítsa, az I. rendű vádlott által 2021. szeptember 10. napjától 2021. szeptember 22. napjáig, 2022. április 13. napjától 2022. július 6. napjáig, 2022. november 16. napjától 2023. február 7. napjáig bűnügyi felügyeletben, a II. rendű vádlott által 2021. január 8. napjától 2023. február 7. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be akként, hogy egy nap szabadságvesztésnek mindkét vádlott esetében négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott 2020. december 10. napjától volt előzetes fogvatartásban. Indítványát írásban részletesen indokolta.

[13] A fellebbezési nyilvános ülésen Terhelt1 I. rendű vádlott védője utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ügy elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékokat beszerezte, azonban azokat nem megfelelően értékelte. A megállapított tényállásból részben okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a bűncselekményt azonban tévesen minősítette társtettesként elkövetett emberölés bűntette kísérletének.

[14] Terhelt1 I. rendű vádlott a terhére rótt bűncselekmény ténybeli elkövetését az eljárás során elismerte, a bizonyítás során kellőképpen tisztázódott a cselekmények lefolyása. Álláspontja szerint az egész ügy központi eleme a csákánnyal történő ütés, mellyel összefüggésben megállapítást nyert, hogy a csákánnyal Terhelt2 II. rendű vádlott ütött.

[15] A szándékosság körében utalt Terhelt2 II. rendű vádlott azon vallomására, hogy a testvérével még abban sem volt egyezés közöttük, hogy amikor az I. rendű vádlott az előző napi vitájuk tisztázása, valamint az ott maradt ruhája elhozatala céljából el akart indulni tanú5, akkor a II. rendű vádlott menjen-e vele. Megjegyezte, hogy a vádlottak közül Terhelt1 I. rendű vádlott és sértett1 sértett egy társaságba tartoztak, míg Terhelt2 II. rendű vádlott bár ismerte a sértettet, de nem kötődött a társasághoz.

[16] Arra egyértelmű bizonyíték van – térfigyelőkamera felvételek –, hogy a vádlottaknál nem volt csákány, amikor a sértett lakása felé mentek és nem lehetett kizárni, hogy a csákány a szobában volt. E körülménynek a szándék elemzésénél van jelentősége, mely körülmény abba az irányba mutat, hogy amikor a vádlottak elindultak tanú5, egyikőjük esetében sem volt ölési szándék.

[17] A cselekmény minősítését illetően, a társtetességre tekintettel, fontos tisztázni, hogy az egyes elkövetők önálló cselekménye mennyiben valósíthatott meg társtettesi magatartást. Amikor a vádlottak elindultak tanú5, már kialakult a szándék, hogy át akarnak menni a sértetthez, némileg különböző céllal. Terhelt1 I. rendű vádlott vélt sérelmének tisztázása, Terhelt2 II. rendű vádlott szándéka pedig arra irányult, hogy elkísérje a testvérét.

[18] Utalt arra is, hogy az elkövetők cselekményét a bekövetkezett eredmény szempontjából fő- és mellékcselekményként kell értékelni. Az I. rendű vádlott cselekménye utólag csak mellékcselekménynek, míg az eredmény tekintetében a II. rendű vádlott cselekménye főcselekménynek minősül.

[19] Terhelt1 I. rendű vádlott vonatkozásában álláspontja szerint teljes bizonyossággal kijelenthető, hogy a cselekmény előtt nem volt ölési szándéka, még eshetőlegesen sem. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy az ablakkeret, amit felkapott, nem igazán volt alkalmas emberölés elkövetésére, összebeszélés, kitervelés pedig nem merült fel.

[20] Mindezek alapján kérte a tényállás helyesbítését, az I. rendű vádlott cselekményének súlyos testi sértés büntettekénti minősítését.

[21] Az enyhítésre irányuló fellebbezés körében utalt az enyhítő körülményekre, így az időmúlásra, mely a vádlottaknak nem róható fel, a büntetlen előéletre, a ténybeli beismerő vallomásra, megbánásra, a sértetti megbocsátásra. Kérte a szabadságvesztés tartamának enyhítését. Indítványozta továbbá a bűnügyi felügyeletben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítását.

[22] Terhelt2 II. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezését fenntartva indítványozta, hogy az ítéltábla a II. rendű vádlott vallomása alapján eltérő tényállást állapítson meg. Utalt az igazságügyi szakértői vélemény azon megállapítására, hogy a sértett sérülése nagy valószínűséggel az általa (II. rendű vádlott) elmondott módon is keletkezhetett. A II. rendű vádlott vallomása alapján pedig megállapítható, hogy nem volt ölési szándéka.

[23] Erre figyelemmel a II. rendű vádlott cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősül. Indítványozta ezen eltérő minősítés megállapítását.

[24] Az enyhítésre irányuló fellebbezése indokolása körében a II. rendű vádlott büntetlen előéletére, beismerő vallomására, őszinte megbánására, egészségi állapotára, bocsánatkérésére, a sértett megbocsátására és az időmúlásra hivatkozott. A törvényi minimumhoz közeli szabadságvesztés kiszabását és a végrehajtás felfüggesztését indítványozta.

[25] Az ítéltábla a fellebbezések közül az ügyesség fellebbezését ítélte részben alaposnak.

[26] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül.

[27] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

[28] Ugyanakkor eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor tanú_2 és tanú_3 tanúk nyomozati vallomásának azt részét, amelyben arról számoltak be, hogy a sértett mit mondott a kórházban a bántalmazásról, bizonyítékként értékelte az elsőfokú ítélet [74]-[76] bekezdés tanúsága szerint.

[29] A fenti tanúk, mint rendőrök, adatgyűjtés keretében hallgatták ki a sértettet, melyről jegyzőkönyvet nem, hanem jelentést készítettek.

[30] A Be. 361. § (1) bekezdése értelmében a nyomozóhatóság tagja az intézkedéséről feljegyzést készíthet. A (6) bekezdés értelmében azonban erre csak akkor kerülhet sor, ha az eljárási cselekményen terhelt, védő, tanú vagy vagyoni érdekelt nem volt jelen.

[31] A fentiek alapján a sértett kihallgatásáról csak jegyzőkönyv készülhetett volna, a jelentés tanúsága szerint a sértett tanú törvényes figyelmeztetése nem történt meg, így a rendőr tanúk vallomásának a sértetti nyilatkozat tartalmára vonatkozó része bizonyítékként nem vehető figyelembe. Ezért azokat az ítéltábla – osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát – a Be. 167. § (5) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette.

[32] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek Terhelt I. rendű vádlott személyi körülményeire vonatkozó [5] bekezdés első mondatát akként helyesbítette, hogy „a nyomozás során lefolytatott szakértői vizsgálat alapján” mondatrészt mellőzte, mivel a szakértői véleményre való hivatkozás a bizonyítékok értékelése körében történhet, a személyi részben és a tényállásban a bíróság csak tényeket állapíthat meg.

[33] A Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítette a tényállás [13] bekezdését azzal a tudati ténnyel – osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát –, hogy a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a másik milyen eszközt vett magához az udvaron, mielőtt bementek a sértett házába.

[34] Ezt a tényből tényre következtetést az elsőfokú bíróság is rögzítette az ítélet jogi indokolásában a [123] bekezdésben, azonban ez a tényállásba tartozik.

[35] Az így kiegészített tényállás hiánytalan és megalapozott, amely irányadó volt a felülbírálat során.

[36] Az ítéletábra álláspontja szerint az eltérő tényállás megállapítására és ez eltérő minősítésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű vádlottak védekezését elvetve, a terhelt bizonyítékokat elfogadva állapította meg a tényállást és a vádlottak bűnösségét a vád szerinti bűncselekményben.

[37] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta. Részletesen foglalkozott a bizonyítékokkal, ezen belül a vádlottak védekezésével, a tanúk vallomásaival és a szakértői véleményekkel.

[38] Ezeket a bizonyítékokat iratszerűen és okszerűen értékelte, különös hangsúlyt fektetve tanú_4 tanú vallomásaira, akinek a vallomása azért bírt jelentőséggel, mert a vádlottakon és a sértetten kívül ő volt jelen a bűncselekmény elkövetésekor.

[39] E tanút az elsőfokú bíróság érdektelennek tekintette, amely megállapítás nem volt teljesen helytálló, hiszen a sértettel és Terhelt I. rendű vádlottal is baráti viszonyban állt. Ezzel együtt a tanú vallomásának elfogadása nem volt kifogásolható.

[40] A vádlottak maguk is elismerték a sértett bántalmazását, míg a jogos védelmi helyzetet az elsőfokú bíróság megfelelő indokoknál fogva zárta ki, ugyanis a tényállás nem támasztotta alá a jogos védelmi helyzetet.

[41] Ahogy azt a korábbiakban kifejtette a másodfokú bíróság, tanú_2 és tanú_3 tanúk vallomásának egy részét – mely a sértett nyilatkozatának tartalmára vonatkozott – ki kellett rekeszteni a bizonyítékok köréből, azonban ez nem érintette a tényállás megalapozottságát.

[42] A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs törvényes lehetőség, így az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[43] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes volt.

[44] Az e körben kifejtett jogi indoklás azonban helyesbítésre szorult:

[45] A vádlottak és a sértett fizikai állapotából – elsőfokú ítélet [118] bekezdés – tévesen vont le következtetéseket az elsőfokú bíróság, ugyanis e vonatkozásban az elsőfokú ítélet nem tartalmazott ténymegállapításokat.

[46] Az elsőfokú bíróság – tévesen – minden egyes elkövetési körülményből vádlottanként vont le következtetést a vádlottak szándékára vonatkozóan.

[47] A 3/2013. BJE helyes értelmezése szerint az elkövetés objektív és szubjektív tényezőit együttesen vizsgálva kell az elkövető szándékára következtetést levonni.

[48] Az irányadó tényállás szerint a vádlottak a sértettet váratlanul támadták meg, mindkettőjükönél eszköz volt, amit a bántalmazáshoz felhasználtak és amelyek közül az egyik különösen veszélyes, az emberi élet kioltására fokozottan alkalmas volt (csákány).

[49] Mindkét elkövető a sértett fejére mért közepes-nagy, illetőleg nagyerejű ütést. A bántalmazást követően a sértett további sorsa iránt közömbösek voltak és ezt a megállapítást nem befolyásolta, hogy az I. rendű vádlott a sértett fejére vizet öntött. A vádlottak cselekményét a bosszú vezérelte és a sértett súlyos sérüléseket szenvedett.

[50] Mindezekből a vádlottak eshetőleges ölési szándékára vont következtetés helyes volt.

[51] Az elsőfokú ítélet [109] és [123] bekezdésében írtakat az ítéltábla tehát a fentiek szerint helyesbítette.

[52] Ebből következően az eltérő minősítésre irányuló védelmi fellebbezések is alaptalanok voltak.

[53] Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények helyesbítésre és kiegészítésre szorultak:

[54] Az ítéltábla a társas elkövetés helyett – amely a Bk. vélemény értelmében is egy tágabb kategória – a társtettesi elkövetést értékelte súlyosító körülményként, osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát. A vádlottak motivációját tekintve a bosszú vezérelte az elkövetést, így ez a súlyosító körülmény.

[55] Terhelt1 I. rendű vádlott baráti kapcsolata a sértettel nem súlyosító körülmény, és ugyancsak mellőzte az I. rendű vádlott kezdeményező, irányító szerepét, mivel annak nem volt tényállásbeli alapja.

[56] Az enyhítő körülmények közül mellőzte az ítéltábla a ténybeli beismerést, mivel az a vád szerinti cselekmények tekintetében nem volt bűnösségre is kiterjedő. Ugyancsak mellőzte a bocsánatkérést, mert az nem enyhítő körülmény a helyesen ekként értékelt megbánás és sértetti megbocsátás mellett.

[57] Téves az I. rendű vádlott azon magatartásának enyhítőkénti értékelése, hogy a sértett fejére vizet öntött, hiszen ez a magatartás komoly eredményelhárításra nem volt alkalmas. A társtettesi szándékegység mellett az a körülmény, hogy az I. rendű vádlott kevésbé veszélyes eszközt használt és ténylegesen mindössze nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott a sértettnek, nem vizsgálható, így enyhítő körülményként sem értékelhető. Ezért azt mellőzte a másodfokú bíróság.

[58] További enyhítő körülmény a jelentős időmúlás, az, hogy az elsőfokú ítélet óta is több mint egy év eltelt, valamint, hogy a cselekmény súlyához képest a vádlottak hosszú ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt.

[59] Az elsőfokú bíróság a [142] bekezdésben téves álláspontot fejtett ki, különbséget téve Terhelt1 I. és Terhelt2 II. rendű vádlottak büntetése kiszabása tekintetében, a társtettesként elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben. Az ítéltábla álláspontja szerint nem volt ok az eltérő büntetések alkalmazására, az eset összes körülményeit figyelembe véve az elsőfokú bíróság által a II. rendű vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tekinthető arányosnak és törvényesnek. Ezért az I. rendű vádlott szabadságvesztésének tartamát négy év hat hónapra, közügyektől eltiltását öt évre súlyosította.

[60] Mindebből az is következik, hogy az enyhítésre irányuló fellebbezéseket egyik vádlott esetében sem ítélte alaposnak.

[61] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe kizárólag az általuk előzetes letartóztatásban töltött időt számította be. Az iratokból megállapítható, hogy a letartóztatásukat követően a vádlottak házi őrizet jellegű bűnügyi felügyelet hatálya alatt álltak – Terhelt1 I. rendű vádlott kisebb megszakításokkal – egészen annak megszüntetéséig, azaz 2023. szeptember 29. napjáig.

[62] Ezért az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésbe a Be. 92. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja alapján Terhelt1 I. rendű vádlott által 2022. április 13. napjától 2022. július 6. napjáig, valamint 2022. november 16. napjától 2023. szeptember 29. napjáig, Terhelt2 II. rendű vádlott által 2021. január 8. napjától 2023. szeptember 29. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámította egyezően akként, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[63] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a 46. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint a 2022. június 14. napján tartott tárgyaláson a védők díját megállapította ugyan, de a költségjegyzékbe elmulasztotta bevezetni, így annak viseléséről sem rendelkezett (43.200,- forint – 43.200,- forint bűnügyi költség). Ezért az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 453.882,- forint, míg Terhelt2 II. rendű vádlottat 459.982,- forint megfizetésére kötelezte.

[64] Észlelte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében a törvényszék tévesen tüntette fel Terhelt1 I. rendű vádlott előzetes fogvatartásának kezdő időpontját, ezért a helyes időpontot, amely 2020. december 10. napja, megállapította, egyben rögzítette, hogy a vádlottak 2023. szeptember 29. napjáig voltak bűnügyi felügyeletben.

[65] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[66] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség fellebbezését részben alaposnak ítélve és az elsőfokú ítéletet hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[67] A 2024. március 1. napjával hatályos Be. 325. § (5a) bekezdése alapján a másodfokú bíróság tájékoztatta sértett1 vagyoni érdekeltet és Terhelt1 I. rendű vádlottat, hogy amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a részére kiadni rendelt bűnjeleket nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerülnek.

[68] A fellebbezési eljárásban Terhelt1 I. rendű vádlott védelmével 35.000,- forint, míg Terhelt2 II. rendű vádlott védelmével 28.273,- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítéltábla a Be. 574. § (1) és (2) bekezdése és a Be. 613. § (1) bekezdése alapján a vádlottakat kötelezte.

[69] Az ítélettel szemben a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontja alapján nincsen helye fellebbezésnek.

Szeged, 2024. április 10.

Dr. Benedek Tibor s. k.

a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s. k.

előadó bíró

Dr. Joó Attila s. k.

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.539/2023/20. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 5.B.755/2021/83. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. április 10.

Dr. Benedek Tibor s. k.
a tanács elnöke